

Yahya Kemal Taş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

11.07.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adana hoşcakal

Seni dūřündüm dün sabah;
Durgun bir su gibi, dolaştım
Sokaklarında.
Mis kokulu
Portakal bahçelerine uğradım,
Dolaştım beyaz örtülü tarlaları,
Nemli ve kızgındı toprakların.
Kırmızı gelincikler aradım
Geçerken Taşköprü'den,
Siyah beyazdı çakıl taşları
Seyrettim doyasıya
Sabah serinliğinde mavi Seyhan'ı.
Binmişti römork'a pamuk işçileri
Kadın erkek, çoluk çocuk
Düğüne gider gibi
Yüreğir ovasına doğru
Ferdî Tayfur söylüyordu
Ve bir kız çocuğu gülüyordu.

Abidinpaşa'nın arka sokağında
Koyun koyuna yatan evsiz ırgatların
Bekâr hanları:
Hilal Han, Tuz Hanı
Bir de Karşıyaka'daki
Hancı Garip'in Kozan Hanı

Çakmak Caddesi'nde kaybetmiştim
Çocukluğumu,
Nuri Has Pasajı'nda ararken
Pazarlar Caddesi'nde buldum
Kebapçı Mesut'ta çıraktı
Temizlemekle meşguldü
Umutlarını

İlk defa öğrendim
'Yenidünya'nın meyve olduğunu
Yerli malı haftasında.
Vuruldum ilkokul aşkıma
Sarıçam'da.
Son aşkım Reşatbey'den
Yoktu gidecek bulvar cafeleri
Gittiğimiz sular da biracı Kilim Hasan'ın yeri.
Baraj çamlığında başladım ilk çapkınlığa
İlk hüznü orda yaşadım
Tahta masada.

Akşam seansında buluşurduk
Menderes Samancılar'la,
Kozan Çarşısı'nda
Kışlık İpek Sineması'nda.
Teşrifatçı Sabahattin cebine
İndirirken parayı

Biletsiz alırdı
Film başladıktan sonra bizi.

İlk defa halk kütüphanesinde
Rastladım Yaşar Kemal'e,
Düşünürken
Dikenlidüzü köylülerini
Ve Abdi ağanın yaptıklarını,
Henüz terlemiş bıyıklarıyla
İnce Memed yanındaydı.
Bu sıcak kentte yaşadım Orhan Kemal'i
Atatürk Parkı'ndaki
Halk evinde
Bereketli topraklar üzerinde,
Özgürlük ararken vurulmuştuk
Vurulduğumuzla kalmıştık
Kim bilir kaç özgürlük yarası uğruna.

Abidin Dino'yu gördüm
Oturmuş iskemleye
Torosların tepesinde
Kimildamadan duruyordu,
Yanında tuvali
Bedri Baykam tutuyor
Suna Kan bir keman sonatı çalıyor
O, Çukurova'ya bakıyordu
Elinde bir fırça mutluluğun resmini yapıyordu.

Bir ikinci vakti
Bebekli Kilise'nin karşı sokağında
Gördüm Muzaffer İzgü'yü
Hani hikâyelerini yüreğinde taşıyan adam,
Mestan Hamamı önünden geçerek
Sptilli Pazarı'nda bir dostu uğrayıp
Buluşacakmış
Demirtaş Ceyhun'la
Kuruköprü'de, Yüksek Kahve'de
Bir kahve molası verirken hayata

Güvercinler havalanırken
Umutlarımın üzerinden
Umut'la beklerdim
Adana-Mersin trenini garda.
İzliyorlardı insanları merakla
Ali Özgentürk,Barış Manço,Aytaç Arman yanı başımda
İstasyon meydanında
Döndükçe sabah geceye
Rastladım,
'Umut'u çekerken sessizce
At arabasıyla Yılmaz Güney'e

Tepebağ'da evinin bahçesinde

Arkasına yaslanmış gazetesini okurken
Selamlaştık bir Pazar sabah Ali Şen ile
Hasretle bekliyordu yudumlar ken kahvesini
Uzun zamandır göremediği Şener Şen'i

Bir gece Bakırcılar Çarşısı'ndan
Zil zurna sarhoş çıkıp
İnönü Parkı'nda rastladım
Asfalt Rıza'ya,
Marmara Pavyon'dan geliyormuş
Çekmiş kafayı
Sabahın saat üçünde.
Çakırkeyif bir çorba içimiydi sohbetimiz
Paçacı Zeki'de
Ezan sesi bir yandan, sarhoşluk bir yandan
Çingene bir çalgıcının parmakları çalarken
"Adana'nın yolları taştan
Sen çıkardın beni beni baştan"

Sabahın bir vaktinde karşılaştım
Fatih Terim'le
Çınarlı mahallesinde
Kucağında futbol topu
Onu seyrediyordu pencereden Nurhan Damcıoğlu
Milli mensucat sahasına doğru
İdmana gidiyordu

Güzel şehrimin
Sıtmasına tutuldum, sevdasına vuruldum.
Ne aşklar yaşadık sıcacık kucağında
Ne yaşanmışlıklar gördük sıcak koynunda
Eski barajın kanal boylarında.
Daha dün yaşarken kollarında
Şimdi annemizin
Türkülerini söylüyor
Haluk Levent
Güneşli'de Karataş yolunda
"Çemberimde gül oya
Gülmedim doya doya"

Hoşça kal güzel şehrim hoşça kal
Mümtaz Sevinç hoşça kal
Yıldızlar çağırıyor seni ve yollar
Görülecek hesabınız var.
Kulağımda sensizliğin sesi "burada kal"
Ellerimden tut ne olur,
Yüreğim kor
Senden bırakmak umutları ne zor.
Sokakların yorgun, evlerin yorgun
Ve sen yorgun
Hoşça kal Adana'm hoşça kal
Bana bir portakal çiçeği gönder

Ya da bir pamuk dal.

Yahya Kemal Taş 31.Aralık 2005/Adana

Yahya Kemal Taş

Adı Deniz Olan Sevgilim

Bir antik kentin kalıntılarıyız sanki
yıkık, dökük
ama dimdik.
Duruyorsun tüm ihtişamınla karşımda
yanakların kızıl bir haziran

Sevdim maviyi uçsuz bucaksız sende
Uçurumlarını sevdim.
Körkularını.
Lirik dokunuşlarını sevdim, öksüz bırakılmış
Düğümlemiş hıçkırıklarını.
Yüzüne vuran alacakaranlıktı
Hatırladığım
Bir dirgenin çatal ağzında savruluşlarını sevdim.

Daha yalın mı kullanmalı dili! ? Daha fütursu'zca mı?
Tılsımı neyse vereyim.
Bir düş misali Adı Deniz Olan sevgilim
Çıplak bir Eylül'de
Alıp başımı gideyim

Oysa
İçinden geçtiğimiz masalların ay ışığında
yıkıyoruz şimdi.
Sevişiyoruz ve yıkıyoruz.
Çocuksu duygularımız yıkıyor.
Aşk mı, macera mı bilinmez
Heykeller diriliyor,
Yeniden
Başka zamanlara gidip geliyoruz
Sevişiyor ve uyuyoruz
Yelkovanlar Uyandırıyor çıplak acılarımızı
Dolanıyor boynumuza mavi sisler,
Mavi tüller iniyor uykularımıza
Bıçaklanıyor mavi bir gecede korkaklığımız
Bir başımıza, tarih kadar yalnızlığımız.

Bedelleri ödenmiş kara saplı bıçakların
gölgesinde kalmış
boynunda taşıdığı gümüş gerdanlık
içinde sakladığın ejderha
ve
Ansızın gecelerimde gezen
İnce ve narin çocukluğun.

Hadi başlasın benden dinlemediğin türküler
Başlasın artık
Bu antik şehirde tene dağılan dokunuşlar
ve mavi bir gecede günahkâr melekler yağsın üstümüze
kırık keman senfonileri dinleyelim
kulaklarımıza çarpan esrik notalar dökülsün dudaklarımızdan

dökülsün
kadavralaşmış bedenlerimize
çözelim gökkuşağının saçlarını
savruk bir uykuda kalalım
sarmaş dolaş.

Yahya Kemal Taş 01.EYLÜL 2016

Yahya Kemal Taş

Ağlar Mezopotamya

Bütün sesler susar, taş kesilir mavi renkli zaman
yavaş yavaş söner bulutlar
kızarmış yüzleriyle utanır yıldızlar
oturmuş hesap yapar
körüklerken cehennem ateşini
savaşa susamış tanrılar.

Kaç tabut düşer toprağa bilinmez
Karanlıkta çoğalan ölümler bitmez

Kusar toprak binlerce yıllık acılarını
seyreder korkularıyla yalnız bir gökyüzü
ve yakılıp yıkılırken
yanaklarında donuk bir damla
ağlar Mezopotamya

Düşer tetikler ölüm kusucularından
düşer sokaklarına
bir çocuğun mavi gözleri
son çirpinişlarına takılır gülümsemeleri

Bir kadın bekler
ölüm aralığına bıraktığı siyah gözleriyle
orman sessizliğinde yaktığı ağıtla bekler

Can çekişen bedenleri sokaklarda unutulmuş
bir yangın yeri
yıkıntılar içinde bir çığlık
Babil'in asma bahçeleri
bulanmış binyıldır tomurcuklarına ölü külleri
şimdi saçları başucunda dağınık
karanlık bir dünya
çocuksu tebessümlerinde soluk
bir yalnızlıktır Mezopotamya

Yağmalanmış kentlerde dolaşır
kan emiciler...
kim bilir kaç kavim yok ettiler

Ürkek bakışlar savrulur
kanlı ırmaklara
oyar gözlerini köpek dişli balıklar
düşer mermiler
kanar mor rengi düşler
salınarak gezinir soğuk ölümler
sarı şafaklar karanlık kokuyor
karanlık ölüm kokuyor

Al götür beni buralardan
soy beni çırılçıplak
beni yık, beni yak, beni at
bir yanım Dicle

bir yanım Fırat
ve
yalnız başına gezen sularıma vuran kanla
acı doluyum
ben Mezopotamya

Yahya Kemal Taş 08/Mart/2006 İstanbul

Yahya Kemal Taş

Ah Akdeniz

O dupduru yüreğini, yılların
Unutulmuş sularına bırakıp
Yaz başıydı gittiğin (öyleydi değil mi?)

Yaz geldi sen yoksun ve Akdeniz'de yok
Hatırladığım dalgalar
Ansızın silip gitmişti,
Deniz kıyısında kumsala yazdığım ismini

Boşuna beklemişim yarısını yüreğimin
Ay ışığı mavisinde bunca zaman
Yavaş yavaş çıplak bir gecede ağlıyordu
Yalnız bir haziran

Köleliğe dönüşmüş bir özlem bendeki
Sevişirdik seninle
Böyle gecelerde, iki kudurmuş gibi
Aç yüreğini tutuşturacağım düşlerimi

Ve sana inat tutuşturduğum düşler hep gerçeküstü
İşte bir kadeh daha koydum masaya
Çekiyorum kafayı her akşamüstü
Anason bulanmış düşlerdi düşen kaldırdığım yerden
Sanki arzu dolu bedenim geçmiş üstümden

Kağıttan gemilere tayfa olmalıyım bu akşam
Serin sularında vurulmadan düşlerim

Geceliğin şuracıkta, getireyim
Bir yalnızlığa binip gideyim

Solar lacivertlerde bir deniz
Susar katran karası geceler
Yufka yürekli bir ölüm susar
Ey kutsal kitapların melekleri nerdesiniz
Nerdesin Ah Akdeniz
Hadi gel
Belki yeni bir şeyler bulurduk geçmişle ilgili ikimiz

Yahya Kemal Taş 07.Mayıs.2006 Akdeniz

Yahya Kemal Taş

Ah... Aşklar

Kulaç attım ıssızlığa
Derinlerdeyim yine
Dolanır sevdalar ağır aksak
Ruhum bildiği gibi tutsak
Alıp başımı gidemem
Çıkmıyor artık sokaklar
Peşisıra gelir yalnızlıklar
Bir başka tutar beni yakamozlar
Dinermi bilmem beklerim
Üstümde eğreti duran
Sağnak aşklar,
Kahır biriktirken
Hep sığınmak isterim
Memelerin duldalarına
Tatlı bir huzur eser
Ayaklarımı yerden keser
Asılı kalırım

Yahya Kemal Taş 29.Nisan 2005,İstanbul

Yahya Kemal Taş

Akdeniz'de aşk ve düş

Körpe mavi sabahlarda
Akşamdan kalma,
Balıkçı baskını yer yüreğim
Medcezirler dolarken içime
Aklımda sevda,
Ah... Sevda, umutlarımda
Mavi Akdeniz sabahlarında
Bedenim ağır aksak
Ve ben sana tutsak
Mahmurum
Yorgun bir rüzgâr olurum
Mor çiçekler kökarım
Nemli yosundur,
Ve çıplaktır tuzlu tenim
Cebimde çakıl taşları
Boynumda balık ağları
Usulca girerim pencereden
Açma gözlerini ne olur
Düşlerine dalayım
Ben Akdenizliyim
Lacivert yelkenlerle örteyim
Hasret dolu çıplak bedenini
Sessiz özlem senfonileri çalayım kulaklarına
Valslar yapalım
Islak güvertesinde, mavi korsanların
Sahil boylarında
Yüzükoyun yalnızlığıma inat
Kıskansın ikimizi balıkçı kuşları
Uyanırken kollarımda
Sana dolanayım
Aşkın yaksın bedenimi
Dolarken avuçlarıma kum taneleri..

Yahya Kemal Taş 01.Eylül.2005 /Karataş/ADANA

Yahya Kemal Taş

Akşamüstü rüzgârları

Akşamüstü rüzgârları
Uğulduyor,
Akşamüstü hüzün trenleri
Gidiyor,
Sanki..
Bir çok şeyi düşünsen,
Çok şey bilsen neki!
Düşünebileceğin
Bir sevdiğin yoksa,

Yoksa;
Bir sevdiğin
Neye yarar
Akşamüstü rüzgarlarının
Tatlı esintisi,
Oysa....
Okşar saçlarımı
Dolanıp dururken
Kapkaç hızında sevdalar
Dolanır ayaklarına yalnızlık...

Sessiz, sessiz
Ardımda bırakırken
Akşamüstü rüzgarları
Yalayıp geçiyor
Yüregimin
Pörsümüş yelkenlerini
Bıçak sırtında bir yaşam
Sensiz,
Bunca yıl
Kırılğan sevdam,
Un ufak olur
İçim,
Sen'ki
Tut avuç içlerini altına
Kanıyor ağıtlı
Yüregim.....

Yahya Kemal Taş 29/Haziran/2005 İstanbul

Yahya Kemal Taş

Anılar (I)

Yüreğimde; çıplaklığı ürkek
Teninin hasreti,
Boğazlanır, geçmiş zaman sevişmeleri
Dökülür
Dağınık yatağıma
Kan revan içinde şehveti
Dökülür
Kendini saklayan korku düşleri

Belki uzaklarda kalmış
Aşklarım, kadınlarım
Ve
Kurşunlanmış hayallerim
Kaf dağının ardına (düş) er
Toplayamam

Yüzüme gülerken acımasız
Ve
Yalandan hüznler biriktiren
Bu şehri
Bu kenti vurmali,
Vurmali sokaklarından
Vurmali kaldırımlardaki ayak izlerini

Küçücük ellerin dokunurdu
Uçurumlarıma
Çıplak bedeninde gezinirken
Renkli arzular sıcak
Şimdi
Uzak,
Kopmuş,
Salınan uçurtmalara
Dokunamam

Yaşlı bir nehir, yatağında yüreğim
Takılır kıyılarına (düş) erim

Sende karıştın bu kentin
Sokaklarına
Sıralanır karşı durduğun
Aşklar
Çullanır üstüne
İhanetler
Ağlar şimdi kuytu bir yalnızlığa anılar

Yahya Kemal Taş/14.Mayıs.2004 /İstanbul

Yahya Kemal Taş

Anılar (III)

Yağmur karlı yağıyor Anakara'da
bir mart akşamı besbelli,
üşüyor avuçları sende bıraktığım anıların
özlemleri biriktirmekle meşgul zırtapoz yüreğim
ve ben duyarlı günümdeyim.

Aynalar ve dolapta çamaşırlar ve rüzgârın sesi
sürüyorum anılara bu kimsesiz şehri
kasımpatıları tahtakuruları
ve sokak lambaları
yorgun yürekli bir sevda vurgunu benimkisi.

Asıyorum düşlerimi kollarından odamın balkonuna
damlarken gözyaşlarım
beyazlaşıyor rengarenk yapbozlar ve begonyalar
şimdi karıma inat heranın orgazm sofrasında yüreğim
çalar saat çalıyor ve ben bir başınayım

hiç bitmeyen gecelere çok oldu sığınalı
kan ter içinde acı bir sevişme beklentisi
ve
yüz görümlüğünü çok gördüğüm ve hiç öpmediğim
yüzü dövmeli kadınlar
şimdi düşlerimde beni bulurlar

penceremden
mart akşamları
seyrediyorum karlı yağmurları
tükenesi düşler biriktiriyorum
şimdi
Belafonte dinliyorum
Köleliğimi ve çocukluğumu hatırlayarak gece yarıları

Bu kaçınıcı iç geçirmeler
kaçınıcı çingene gülüşü
kaçınıcı düş çarpımları

Yahya Kemal Taş

Anılar...(II)

Şimdi biriktirdiğim yorgun geçmişim yarım kalmış o an.
Ölmüş saatleri karşılıyordu kör bir zaman
Şakağıma kene gibi yapışmıştı aşağılık bir intihar
Yaşadıklarımın yıkıldığıdır o an
Can çekişmelerime omuz silkmıştin
Hatırla
Zifiri bir geceden geliyordu gidişin
Kayan bir yıldız gibi
Gidip bir daha dönmeysin.

Akıyor uçurumlara bir örümceğin kanı
Şarabın koyulanmış tadında
Çalıyor kemanlar bir sonbahar sonatı
Yalnız ve öksüz bırakıp
Kiyametler ortasında gitmiştin
Bir cehennem düşmüştü üstüme
Nabız atışlarım tetiklemişti bilmem kaç şiddetinde depremlerimi
Ve yaşıyor olma serüveni için ihanete uğrattığım ruhlarım
Acı ve öfke taşırdı bilmediğim yerlere
Hırçın bir bebeği sakinleştirirken boş yere beklerdim

Uzaklarda kalan parçalanmış şarkıların kimsesizliği
Hayatın özgür ve onurlu kavgası
Ve kavgalarında yorgun sokaklar
Ve bir emeğin mavi yalnızlığında
Günbatımı sevişmelerimizin hoyrat sesleri
Çıplaklığın
Ve etinin inlemeleri
Yeni doğmuş bir çocuğun cılız ağlayışıdır
Bende kalan

Kanatır cam kırığı yakamozları
Deniz kokan ellerinde meltem esintisi donuk
Esmer dokunuşların bin yıllık serüveni
Yarım kalmış bir devrin yıkıntılarında ezik
Ve bir azizenin günah çıkarışlarıydı ömrün

Elimde bir aşkın son sayfası,
Kurşunlanmış son dizeleri
Kanarken,
Dağınık düşlerimde kınalanmış
Şoyunmuşluğun silueti
İnce bir düş,
Süzülmüş ayın gölgesinde bakakaldığım

Lacivert okyanuslara saldım sıcak terimi
Geçmiş yüzyıllarda,
Bir balık kemirir geceyi ıslak çıplaklığında yalnızlıkların
Kaya dibine sinmiş ejderhalar
Ağızları kuduz köpek dişi
Bekler pusuda bekler
Kanatmak için vurgun yemiş tenimi

Serin bir suydu mavilik sanırdım
Mavi bir sarhoşluğa kanmışım

Şimdi büyük bir uygarlığın çöplüğünde kaybolan şehirler gibi
Kazıldıkça yaşıyor anılar
Yaşıyor kirlenmemiş ne varsa perdesini açık bırakarak
Dökümünü yaparak biriktirdiğim hatalarım
Ruhuma yapışıp kalan kum taneleridir korkularım
Sana ait kundaklanmış bir gülüş
Bu gülüşün cesedine sarılır anılarım

Ve ben
Güçsüz bir çocuk gibi
Başımı eğip ağlarım

Yahya Kemal Taş 14 Şubat 2006/İzmir

Yahya Kemal Taş

Avucumun içinden kayıp gideceksin

Yüreğimden,
Kör bir kurşun patlarken sabaha,
Gecenin solduğu saatlerdeyim
Gideceğin geliyor aklıma
Darmadağın olmuş duygularım
Pus ve kül
Siyaha gömülür
Bu ömür
Soğuk mermerlere
Gözyaşlarım dökülür.

Hayallerim parça parça
Kül rengi ince bir yağmur yağar
Anılarıma
Bir renk çığılıydı gençliğim
Susmuş çocuklar,
Gülümsüyor ihanetlere
Bu sayısız kaçış ve isyanlara
Bu sayısız pişmanlık acısına.
Kör bir uyku kıvrılmış
Sokulurken bedenime
Bir daha nasıl güleceğim
Aklıma gelince çekip gideceğin

Uslanmaz bir sevdadır
Yaşıyor,
Görünmez yolculuklarda
Yüreğim.
Kızıl bir deniz, ayaklarımın altında
Mavi uçurumlar,
Yorgun mu yorgun
Gün batımları
Ihlamur ağaçları, begonyalar
Artık yoklar
Umut toplayan çocuklar
Ve açmıyor çiçekler
Biraz suskun biraz dik başlı
Alacakaranlıktır gözlerin
Biliyorum hoşça kal deyip
Avucumun içinden kayıp gideceksin

Yahya Kemal Taş/01.Şubat.2006 İstanbul

Yahya Kemal Taş

Bekleyiş...

Puslu bir yağmur yağıyor kentin üstüne
Kalabalıklar geçiyor yorgun
Pusa bulanmış
Bir kuşun ıslanmış yüreği
Titrek kanatlarıyla
Pencerem delik deşik
Üşüyorum...

Çıplak,
Ayazda kalmış gecenin teni.
Kanı çekilmiş çılgın sevişmelerin
Donmuş yatağımda,
Gök kuşağının yarım kalan izleri
Kanayan yaralarım basıyorum şiirim dizelerini

Çoğalıyor içimde kesik başlı karanlık
Bir çığlık,
Bir yarasa çarpıyor rüyalarım
Nereye baksam bir korku tüneli
Çocukluğum,
Bu beden benim değil

Şimdi bir falcının avuç içlerinde yaşıyor yalnızlığım
Çingene dilenmeleri bekleyişim
Senden bıraktığım köleliğim
En derin uykusunda
Kim bilir
Kaç yerinden bıçaklanıyor

Sokakları aralık bıraktım düşlerimde
Kapı girişinde kulağım,
Bekler avuntularım içi boş sessizce
Çözülür belki
Mühürleyip bıraktığın
Gönlümün orta yerinde yüreğin

Belki boş bir bekleyiştin bu
Belki terk edecektin beni
Renkleri karışık bırakarak
Ve çıplak.
Belki yağmıyordu puslu bir yağmur
Örtülü bu kentin pencereleri

Belki yoktu üşüyen gecelerde çılgın sevişmeler
Yoktu falcıların yaşanan elleri
Boşunaydı çingene dilenmeleri

Yahya Kemal Taş 10.şubat 2006/Adana

Yahya Kemal Taş

Bende Gülüşün Kaldı

Mavi zamanlara bıraktığın gülüşler,
Anısını sakladığım
Bir parça mutluluk,
Dudaklarımdan dökülen
Ve
Seni anımsatan, Bir uzak şarkı
Alınan bir çift göz
Şimdi uzaklardasın be gülüm

Giderim demiştin, bir sonbahar akşamı
İnanmamıştım, inanmak
İstemediğimden
Sözünde durdun
Ve
Gittin,
Bende gülüşün kaldı

Gittin
Ay gömüldü,
Yangın yeri cam kırığı yakamozlar
Şimdi dalgalar kavgalıdır sevdiğin sahillerle
Fırlattığım çakıl taşlarını hadi tut
Kalsın parmak izlerin
Adına tuttuğum yıldızlara
Düşerken avuçlarımdan uçurumlarım
Kentler (düş) er
Sokaklar (düş) er

Oysa elini tutabilmek için
Ne çok düş kurmuştum,
Avuçlarımdı bıraktığın
Kalbimde tutunacak yer kalmadı şimdi

Bir dizeden diğerine geçiyorum
Seviştığımızde Ödünç aldığım günahlarla
Yıkıyorum
Ruhumun derinlikleri puslu
Yüzümde gülümseyen bir mavi
Bir de yalnızlık
Adına şiirler yazıyorum
Bende gülüşün kaldı

Beklerim
Kırkikindi yağmurlarında dönermisin?
Bilmem
Saçak altı mutluluklar biriktirirken, Bir akşamüstü
Ilık bir nisan gibi
Hiç gitmemiş hiç başlamamış gibi

İnat ve öfkeyle hatıralar üretirken,
Düşteki günahlarım

Bıraktığın,
İspanyol yaseminlerini suluyor
Düşlerim yıkılıyor üstüme
Adın yıkılıyor
Susuyorum
Kulak ver çığlıklarına

Şimdi yalnızım
Kurduğum devrik cümlelerin ortasında
Şeni izliyorum hiç yorulmadan
İşkencecim peşimde
Dokunduğun her eşyaya dokunuyorum haykırarak
Soyunup serildiğin yatağa ulaşıyorum
Senden bir nefes sonra ancak
Bende gülüşün kaldı.

Yahya Kemal Taş

Ankara 18 Eylül 2010

Yahya Kemal Taş

Bir bir soyunur öptüğüm yalnızlıklar

Yıkılmış antik kentlerin coğrafyasından gelmişim
bilirim kıyılarında dolaştığım sancıları,
çarparken bıçak sırtı akşamlara
bilirim eprimiş öfkelerin hisşını..

Özlüyorum seni,
çocukluğumu özler gibi
biriktirdiğim tüm destanlar
ve tüm zamanlar mavi
zaman o zaman değil şimdi

Masum ve çekingen şimdi bütün dokunuşlar
bir bir dökülür yarım kalmış zamanlar
bir eskiyen buluta uzayan elim
dokunsam bin parçaya bölünür parmak izlerim
mühürlenir ağzım,
şah çekilmiş dizelerim.

Kalkıp gitmeli mi?
Peşi sıra yağmurların ardından.
Susunluğum;
özler öpüşlerini
bir ölüm sessizliğidir çalınmış zamanlar,
bir bir soyunur şimdi öptüğüm yalnızlıklar...

Y.Kemal Taş/18.07.2008/Ankara

Yahya Kemal Taş

Bir Gece, Bir Kadın, Bir Adam

Saat gece yarısını anason geçiyor,
Bir kadın, bir adam
Dökülmüş sokaklara
Ben (düş) müşüm sokaklarda
Dizlerim kanıyor
Sokaklar uyuyor.

Bin bir gece masallarında sanki
Yaylı çalgılar dörtlüsü
Kasvetli bir Mozart çalıyor
Sağır bir çingene oynuyor
Ve bir kadın ve bir adam ağlıyor.

Amonyak kokuları biriktirmiş
Bir kadın,
Dudaklarını uzatıyor
Sesi kulağıma boşalıyor
Bir adam,
Boşalıyor geceye
Ve katran karası kusmuk dolu
Geceler,
Yorgun düşüyor.

Kireçlenmiş bir iskelettir
Onlar için zaman.
Bin yıldır peşlerinde yalnızlık
Kucaklarında kalabalıklar
Şimdi çok yalnızdır onlara uzaklar.

Üzerlerinde binlerce yıllık
Küf
Ve küf'ün cirit attığı yürekler
Ki bu yürekler
İçlerini yiyip bitiren
Kurtlarını döküverirler

Islak ekmek gibi ufalanmış
Bir kadın ve bir adam,
İçin için üşüyor
En koyu anında gecenin
Sabah oluyor....

Yahya Kemal Taş 15 Aralık 2005 /İstanbul

Yahya Kemal Taş

Bir hüznün alır beni

Kuşların kanatlarında yolculuğum
çıplak bir yara gibi sızlar
uçurum kenarında dolaşan çocukluğum
geçerim kendimden senden geçerim
kulağı kırışte bir çift mavi göz beklerken
düşerim
düşer hüznümün izdüşümleri
esrik sokaklarına
yaşadığım bu şehrin
siyah beyaz filmler seyredirim kaldırımlarında
yosmaların gizli sessizliğinde kokan
bir hüznün alır beni
adlarını bilemediğim bakire umutlar
ve mevsimsiz aşklar
akşam sefası kokulu tutkular beklerim
başiboş ayrıntılarda telaşım

Gölgem dökülür
antik çağların gökkuşaklarından
sararmış resimlerimdeki avuçlarıma
sevgilim
oracıkta çökerim
çöker bir ihtilal karanlığı
çöker oracıkta çarpışan ateşböcekleri
dönüşür kan çiçeklerine

Bir daha söz etmeyeceğim ayrılıktan,
kendimden ve senden
öğrendiklerimi
kırkikindi yağmurlarına bırakacağım bir yaz sonu
alıp başımı yaslayacağım
umarsız bir aşkın tenhalarına
issiz ve dokunaklı
ve unutulmuş şarkılara

Bana uzak şimdi sana yakın diyarlara
aklımı düşürüyorum....
bende bıraktığın sevda'nla örtüyorum
sana ait gizlerimi.

Şimdi bu şiirin orta yerinde üşüyorum
enkazımın üstünden gelip geçiyor yitirdiğim zamanlar
işkencecim güvercin beslemekte
firar planları peşinde ağlaşan tanrılar
ve içimdeki çocuk kesiyor atlastan geceyi
ve iç çekip duruyor ikarus kanatlarıyla
mum eriğinde düşüyor
yalnızlığım..
ve bir hüznün alıyor beni

Yahya Kemal Taş

27.Ekim 2009
Ankara

Yahya Kemal Taş

Bir yanım eksik hep aynı yerden

Bir kadının yeşil gözleri saplanıyor
piyanonun siyah tuşlarına
ezgiler kurşunlanıyor en sevdalı yerinden
ve kanıyor bestelenmemiş notalar
bu şehir, bu sokaklar

Gölgeleri vuruyor şimdi acımasızca
yıllar öncesi ardımda bıraktığım
yıkıntılar,
savrulmuş düşlerimin yolcuları şimdi
içimdeki anlamsız korkular

Yontuyorum maskelerini usulca
bir ejderhanın sürekli gülümseyen yüzünden
kalmasın
hiçbir sırrı yaşadıklarımın

Alaycı bir aşk şimdi peşimdeki
kanadı kırık kuşların sığınağı
ve kıyısız bir adanın yalnızlığında
şimdi sen varsın gibi yapıyorum
var yok arası bir buruk gülümseme
en güzel yüzlerinin toplamı gibisin
en güzel ve en uzak şarkılar gibi tınısı kulaklarımda
dökülüyor üstüne sakladığım baharlar

acıtarak vuruyor gölgesi vuruyor
avuçlarıma dökülen yüzleşmelerim

Uzak durdum anılarımdan
Ve şehirlerden
sakladı beni eksilen zamanlar,
bizim zamanlardı,
eksilen ve eskiyen zamanlar

bir vebayı tetiklerken
sığındığım en tenhasında sokaklar
ve yüreğime sığdırdığım insanlar
şimdi hayatım tutsak,
ulaşılmaz ağıtlarında seslerim keşkeler deki sevdalara,
ve zamana,
ve sessizliğe,
ve benden uzak olan şarkılara ve aşka
şimdi hovardaca harcadığım aşklar gibi kokuyor
rayları paslı, تنها bir tren garında
unutulmuş
bir beyaz frezya

Bir yanım eksik hep aynı yerden
ikimizdik bu aşk masalına ihanet eden
uçurtmamın kopuşu gibi umutlarımı alıp giden

Yahya Kemal Taş 16.Kasım:2006 İstanbul

Yahya Kemal Taş

Bu kentin üşüyen çocukları

Griler giyinmiş bir zemheri sabahında
Çocukları düşünmek,
Bir kentin çığlık çığığa
Yalnızlığında üşümek
Ve televizyon reklâmlarında
Mutlu çocuk hikâyeleri
Seyretmek
Ve yalnız çocukları düşünmek.

Hani bir kış güneşinde,
İnce bir sızı düşer ya yüreğinize
Hani yelkenlerle dolu umutlar
O kızıl iklimlerde kaybolur ya
Mavi düşler
Ve hüzün
Ve üşüyen çocuklar

Gecenin korkuyla yorulan kıyılarında
Doyasıya üşürken ve ağlarken çocuklar
Hani bir anne, gözleri mavi
İsterim
Öperek kurutsun gözyaşlarını
Kollarıyla sarsın kocaman hüznü
Hıçkırıklara dönüşmeden
Isıtabilsin yüreklerini
Bitsin çığlık çığığa yalnızlıkları
Yorgun martıların
Ve çıkmaz sokakların balkonlarında
Yalnız ortancaların

Deniz yosunları, kum ve çakıl taşları
Arasında
Yıkarken ay büyük yüzünü
Bitmek bilmez hüzünle
Siliyor küçük yüzünü
Bu kentin çocukları

Neden bomboş bu kentin sokakları
Neden üşüyor bu kentin çocukları
Neden ağlıyor bu kentin çocukları

Yahya Kemal Taş 10.Aralık.2005 /İstanbul

Yahya Kemal Taş

Düş(l) erim

Lirik şiirler gezdim تنها uçurumlarında
Yalnızlığın,
yapışırken tenime yılların hüznü,
hoyrat arzuların tutunduğu
ve canhıraş sevişmelerin beklentisi
dolaştırır yalnız başına okyanusları
mavi yağmurlardan ıslanan tutsak deniz kızları
tetikler eksik kalan yanlarımı
ve sende biriktirdiğim arzularımı.

Sevdalardan kalan ödeneşi diyetler geçerim
kaygılarımla beraber bir başıma
tunçlaşmış tenin bir giz, ve değmez ellerim
uçurumlarına,
İçimdeki seslerin izini sürüyorum
bir zifiri geceden çıkarken yıkılmış
ve zapt edilmiş bir kent karmaşasında
ele gelmez kimsesizliği öpüyorum
dikleşirken bana, yüz sürdüğüm yerlerin

şimdi duyulmaz çığlıklar satıyorum
mevsimsiz bir gecede
masallar geçiyor üstümden bir bir
tarih sayfalarında gençliğim
kazandığım zaferler alınırken elimden
bir özlem bir hüznün alır başını
vurur ortaçağ karanlığına
bırakır ayak izlerini
kırılır gökkuşağı
dökülür renkler
bir çingenenin avuçlarına

Yahya Kemal Taş 06.02.2008

Yahya Kemal Taş

Geri dönmek

Terkedilmiş şiirler geçiyorum
yarım kalmış bir ihtilal sonrası.
Asılan,
yasak ve sonsuz aşklar ve iklimler,
bir çingene kızın dudaklarında yarım kalmış hüznler
hasret kaldığım ama bilmediğim yüzler.

Yaralarından öpüyorum
fırlattığım çakıl taşlarının.
Sokaklarına,
aşka bulanmış bir dolunay sürüyorum.
Ortasından
beyaz kısıraklar geçiyor çocukluğumun,
ve sen geçiyorsun bütün ihtişamınla
ve şehirler geçiyor bir bir
resmi tören kasvetinde.
Yüzyıllık yalnızlığa mahkûm bedenler
yıkık kaidelerinde tunçlaşmış
ay ışığının aydınlığında
ve sonsuz mavi bir karanlıkta
peydahlanan silüetler
ve işgal altında
binlerce yıllık şehirler.

Bir yabancı gibiyim şimdi
Sana ve yüzümü bıraktığım şehirlere.
Bir daha geri dönemem
benim sözüm var bilmediklerime verdiğim
Aşk bitsin belki.....

Vurgun yemiş bir yaşlı yürek,
kutup yıldızı tadında
ezberlenmiş bir hayat,
direnmek korsan yalnızlığında
fırtınalara ve kasırgalarla
ve beklemek
bir bekaret utangaçlığında
sessizlik.....

Nehirlerle re bırakılmış kimsesiz
ve salınan bir çingiraklı yılan
zaman
dudakları çatırdayan
ve orta yerinden kırılmış bir gökyüzü
ve düşler
ve hoyrat rüzgarlarla delik deşik edilmiş bir tarih tamam.
.....üşüyorum

Y:Kemal Taş 11.06.2007 İstanbul

Yahya Kemal Taş

Gün batıyor bu şehirde

Gün batıyor
Kimsesizlik dolu bu şehirde
Esmer saatler dökülüyor şimdi göçebe hayatıma
Odamda yankılanıyor sesin
Duvarlarıma sıvanıyor kimsesizliğin

Gecenin ortasında kanı çekilmiş
Bir mavide
Üşüyor bir başına yoksul ellerim
Harmanlayıp öperken isyanlarımı en derinleşmiş yerinden
Gamzelerine gömülüyor düşlerim

Koynumda ürkek akşamlar sevişiyor sensiz
Masallar ölüyor, aç ve soluksuz bir mavide
İçimde mayın döşeli bezgin bir yalnızlık
Ve notaları iğfal edilmiş esrik bir şarkı
Şimdi dudaklarımda
Parçalanmış şizofren bir gülüş bıraktığın

Dingin bir meltem tadında
Belki bilmeyen bendim sevmeyi
Devrik bir imgeydi belki ilişkimiz devrik bir coğrafyada
Bilirim nedensiz ayrılıklar çekilecek sorgu odasına
Kaç kalibrelikti sahi! aşkımız
Bulup çıkartmam lazım
Çalınmış zamanların dehlizlerinde kaybolan
Günahkâr sevişmeleri

Şimdi gün batıyor bu şehirde sensiz
Kulaklarına kurşun dökülmüş
Ve dilsiz bir karanlık mavidir bana kalan
Esmer bir gecede uğultular
Düş(leşmiş) geberesiye aşklar sarmış çırılçıplak

Kadavra tadında şimdi payıma düşen
Sığındığım her dize sen kokuyor
Birde paylaştığım yoksulluk.....

Yahya Kemal Taş 15 Nisan 2005 İstanbul

Yahya Kemal Taş

İflah olmaz aşklar

Güzel mi güzel
Yaz mevsimleri
Kızıl gün batımları
Dolunay vakitleri
Ve ışıklı sabahlar
Uğruna
Avare yaşanmış
Onca hayatlar
Yalnız ve başına buyruk
İflah olmaz aşklar

Son vuruşları
Belirsiz
Karanlık ve karışık
İçinde dolaşırken gelgitlerin,
Bitmez serüvenlerin ortasında
Ruhlar aldatılırken
Geceler boyu,
Nice yataklar ıslanırken
Ve yanıp kül olurken
Şehvetin ateşiyle
Bir kez bile sevgiliyi
Doyasıya öpememek
Tutamamak avuç içlerini

Çoktan terk edildi
Vapurlar,
Çürümüş yeşil iskele.
Yosun tutmuş tuzlu mavilikler
Sisli gün batımları
Puslu sabahlar
Sararmış dudaklarda
Derin ve acı "son" sigara
Yürek heybelerinde umutlar
Ve mülteci yalnızlıklar
Kalakaldık işte ortasında hayatın bir başına
Besbelli ki, bu 'son' buluşma

Yahya kemal taş/25.Temmuz.2004/İstanbul

Yahya Kemal Taş

İstanbul

Bu şehir kendi çocuklarını öldürüyor iyi niyetli
kalabalık sokaklar dolusu şehri büyütüyor
yoksul, aç, çıplak çocuklar
anlatıyor onlara bu şehir bin bir gece güzellikler dolu hikâyeleri
ve hiç kimsedir, taşır çıplak silüetleri

Hiç kimse kendi olmak istemiyor bu şehirde
istemiyor kırıp döktüğü yıldızları toplamak
şakaklarında dolanan bir yalnızlıkla sevişiyor
sıkıyor memelerini iskeletlerin
gizemli kendi şehvetini kusuyor
dökülen dudaklar öperken yalnızlıkları
şararmış resim üstünde dans ediyor
boğazda yakamoz ölüleri
menopozlu bir orgazm mücadelesi
biriktirilen ve bu şehrin günlükleri
içinde dolanıyor vebalı büyüme

Hiç kimse olmuş artık bu İstanbul şehri
Ne Nazım'ın nede Yahya Kemal'in şehri

Hiçlikler kadar bir yalnızlık operasıdır
gölgesi koyu susamışlığın
ilk dindirilişinde
boynuna asılmış günahları,
çoğalan bir yalnızlık coğrafyasıdır güzellikleri
bırakılmış bir kenarda silüeti
yüz görümlüğüne özlem bir yalnızlık içerir
binlerce yıl saklandı bu esrik şehir

Gelip geçer kıvamında türkülerin yansıması
bir yürek burkulması
bu ah çekişler
bir çocuğun düş kırıntılarını toplamasına yetmez
bir yoksulluk, bir defolu şarkıdır bırakılan bize binlerce yıldır bitmez
bitmez uzun bacaklı fahişelerin koynunda sakladığı
soğuk bir yalnızlığa özlem bitmez
sokulsa da uzun boylu yalnızlıklar bitmez

Yıkanırken bu yıkıntılı şehir
fırtınaların haykırıışlarında
martı gülümsemeleridir ağlayan sevdalar
yalnız başına bir kırmızı başlıklı kız
döner durur düşlemeler kendi halinde özlemler
bırakıp gitmeler,
çöpçülerin devriye saatine takılır
ve kuru boğazına dökülür varoşlar

Birazdan sabah olacak bir silüet kuşanacak bu şehir
seferler başlayacak
kim bilir kimi zapt etmek için vuruşacak
vuruşup zapt ettiği çocukları yalnızlığa mahkûm edecek

ve bir yalnızlık türküsünde dizeler kusacak
kusacak bir şizofren
bestelerken gaipden gelen notalarını
ve fırlatırken yarım kalmış düş sancılarını.
fallarında toplarken bir çingene
avuğlarımızda satacak kendi düşlerini

Yahya Kemal Taş 20/Mart/2006 İstanbul

Yahya Kemal Taş

İşkence

Bin sene sürdü
Prometheus'un işkenceleri
Birde Aşk'ın işkenceleri
Bitti sanırsın
Bu gece
Çoğalır
Eski haline gelir
Her gece

Yahya Kemal Taş 08.eylul 2004 Ankara

Yahya Kemal Taş

Kara Sahne

Bir dirgenin çatal ağzında savurdular hayatlarımızı,
Düştük ortasına; kara sahnenin figüranları olduk
Bir hayat başladı, ışıktan korkan yarasalar gibi
Seyircilerimiz aslında oyuncularımızdı bizim.

Çürük dişli, paslı ağızlarda geçiyor yaşamlarımız,
Zavallılığın dipsiz boşluğunda, bakışlarımız korkak,
Ve sevişmelerimiz paylaşılamayan bedenlerde cansız
Ruhlarımızda kara bir delik, sevgisiz ve puslu

İçinden yolgeçen sonsuz bir sahnede yürüyor gibiyiz
Hep sahip olamadıklarımızı düşleriz, emeksiz...
Severken parçalamayı öğrendik, yüreklerini sevdiklerimizin
Serseri bir mermi olduk, hedefsiz ve vefasız

Sattık; dilimizi türkülerimizi, sevda yüklü yüreklerimizi,
Sevinçlerimizi, tatlı hüznümüzü, o ağacın altındaki aşklarımızı
Tutkularımızı, bir kısırak gibi sevdiğimiz damızlık küçük kadınlarımızı,
Beş paraya sattık, gezgin ve bezgin eskici çingene arabalarına

Oysa bizim düşlerimiz vardı, çocuk bahçesi yüreklerimiz
Bizim sokaklarımız vardı, elimize taş alıp fırlattığımız
Kabuklu yaralarımız vardı dizlerimizde, tatlı kaşıntılarıyla
Yıldızlarımız vardı ulaşmak için, gizli sevişmelerimize

Bir gün çıka geldi yıkım ekipleri, dozerleriyle, sinsice, ellerin elinde,
Düşlerimizi, avlusunda oynadığımız çocuk bahçesi yüreklerimizi,
Umutlarımızı, insafsızca bir kırılmaya, yıkmaya bıraktılar.
İşbirlikçilerin ziftli dilleriyle,hainlikleriyle,bezirganlıklarıyla..

Ürkek, masum, bakirelerin umutlarını çaldılar, ödünç aldığımız
İslak köpek ölüsü gibi iğrenç arzulara, gebe bıraktılar sessizce
Uçparaya sattılar, bildik köşelerde, yaşamadıklarımızı.
Kirli tırnaklarını geçirip kanattılar yüreklerimizin sevdalarını.....

Yahya Kemal Taş 03.Şubat 2001 Adana

Yahya Kemal Taş

Sararmış resim

Hani, siyah, beyazdı resimler
Hani, çalardı gramofonda şarkılar
Buluğ çağında oynarken düşlerimizle
Biz çoğalırdık seninle
Genç; delikanlı, çocuktuk
Sevdanın diline,
Umutlar azı dişine
Düşmeden önce.

Dökülmemişti hikâyelerimiz
Döşenmemişti mayınlar yüreğimize
Sorulmamıştı daha ihanetin bedeli
Ve hep yarın vardı düşlerimizde.

Ağzımızda, çektik mermilerin pimini
Ve kopardık içimizdeki uçurtmanın ipini
Toplarken boş kovanlarını yaşamın
Ortasındayız artık kavganın

Sapsarı oldu yüzler
Yok, artık sakin kentler
Zorba sokaklarda kayıp adresler
Kapımızdan geçmiyor sevda yüklü türküler.

Umutla beslenirken
Bıçak sırtında yaşamlar
Umutları emiyor gözü dönmüş yarasalar
Tika basa dolu kuduz leşi zindanlar

Bin parçaya bölünmüş aydınlık,
Ve bölük pörçük yalnızlık
Renkli notalarıyla şarkılar ezik
Bak her yer talan,
Kurduk bir yaşam hepten yalan
Sararmış bir resim bize kalan

Yahya Kemal Taş /Ekim 2005 Adana

Yahya Kemal Taş

Savaşlar ve çocuklar

Savaşlar ve çocuklar

Kurşunlanmış serçeler düşüyor toprağa
Kanatları kanatılmış
Bir ana ağlamakta Kızıl kıyamettir gözleri
Yutulmuş acıların yalnız sessizliğidir onda kalan
Yitirilmiş, söndürülmüş yıldızlar
Sönmüş bir mum eriyikliğinde
Bir serçenin kanatılmış kanatlarında çırpınan düşler

Bombalar yağıyor mor bir yağmur ıslaklığında
Ve taş kesilmiş karanlık
Yuvarlanırken sokaklarda düşen, sıska bacaklar yorgun
Şevinç umutları biriktiren yürekler
Üşümez
Bir serçenin kanatılan kanatları altında ezilmiş düşler

Yalnız ve karşılıksız bir sevda yakmadı yüreklerini
Henüz sevişmediler yeniyetme bakışları ürkek
Ergenlik tadındaydı gülüşleri
Sıkılmadı aynada daha sivilceleri
Sıcak somun taşımadılar annelerinin sofralarına
Ve çözemediler daha bombaların fiziksel formülünü

Çocuklar
Dünyanın çocukları
Dünyanın umutları, öldürülüyor tanrının çocukları
Her sabah bir yerinden vurulan düşlerine
Şimdi ölümün gölgesi vuruyor
Vuruyor savaş
Tanrıların gölgesinde çocukları

Yahya Kemal Taş 15 /Kasım/ 2005 İstanbul

Yahya Kemal Taş

Talia

Enkaz altında bir mahcup mavi
bütün çizgiler, ışıklar ve sırtımı yasladığım
hayal kırıklığı kırıntıları,
ve içinde çarpındığım
zamanın ayrıntılara boş verdiği bi an
ve bir çift siyah göz..

Ruhunu temizlemek için ettiğin bunca dua,
Sen yordun güneş tanrısını Talia.

Gitmiştin; Başına buyruk
bir yolculuk,
Oradan oraya göçen ve yılların öfkeli ruhunu yüklemiş
buyruklara uymayan,
ve makus talihin parmaklıklarına takılmış
bir hayat
ve bir çift güzel söz.
"seni hep seveceğim"

Şimdi yorgun yüz yılların buğusu
bulanmış her yanımıza
karanlıktan kurtulma umudu,

Öfkeni yüreğimin kenarına nöbetçi bırakıp gittiğinde
ışık huzmeleri beklerken boşlukta kikirdeyen
ve meraklı
ve tetikte bekleyen
bir kedi yavrusu
gibiyim.
Teselli kırıntıları dolu umutlarla
kucaklaşmak için

şimdi kaç yaşam bıraktık ardımızda Talia
ve kaç yaşam girdi aramıza.

Körüğünden maraz duyguların üflediği bir intihar sanki
söylemek istediklerim
ağzıma yığılmış beklerken
yüzümdeki çizgileri kazıyan
yorgun bir heykeltıraşın körelmiş keski
ve şehirlerin sakladığı
koca bir gölge peşimdeki

ruhumu terk ederken teselli tortuları
yalnız bir ırmağın kıyısında unuttuğum
ve yüzleşmek istediğim anılarım

Talia;
özlem, eprimiş bir öfke şimdi bende
aklımda gözlerin,
kara gözlerin durur
ve o kara gözlerindeki gurur

tam yüreğinin orta yerinden kurşunlanan
göz yaşlarımızın ıslattığı
o tahta masa'da ki gurur

Şimdi nerelere geldik yalpalayarak
nerede olduğumuzu bilmeden
bir antik kentin kalıntılarına yaslanarak.

Y.Kemal Taş 10.Aralık.2007

Yahya Kemal Taş

Tende bırakılmış bir (düş) tür yalnızlıklar

Kaç yontulmuş geceler taşınır gölgelere
Uykusuz
Ateşin koynunda uyurgezer düşler
Ve dalgaların titrek beyaz köpüklerinden peydahlanır
Çıplak tenli Afrodite silüeti
Azgın sulara dilimlenmiş ve
Köle limanlarında satılan körpe tenlerin hafifliğinde
Aşklar
Yontulmuş gecelerde, tende bırakılan bir düştür yalnızlıklar

Yanan sıcak ten'e (düş) er
Dolu ıslaklığında erir
Ve dökülür
Sıcığına arzu dolu ırmaklar
Minotaurus gibi soluklanırken iç çekişlerim
Üstüme çullanır sarhoşluk
Bir damla ter olur yuvarlanırım
Sarsılırken uçurumların

Kopan fırtınanın hoyratlığı kumsala vuran
Tek gözlü kara korsanların
Ter ve amonyak kokan yarım kalmış
Yorgun sevişmeleridir bende
Diğer yarım fırlatılmış
Ay ışığı çarpan
Kadırga güvertesine
Çıplak ve yorgun
Mavi ve karanlık bir tebessüm
Yasemin kokulu ıslak dudaklar
Isırır yakamozları
Kanarken faili meçhul düşlerde bir yalnızlık
Ve bir ihtilal sessizliğinde denizkızı kusar özgürlüğünü
Bu yalnızlık kovalar beni
Birde yaşadıklarım seni

Vurdumduymaz bir hazandır korkuluksuz uçurumlarda
Tek kanatlı sıcak bir umuttur tenin düşen avuçlarıma
Bilmem kaç karadır şimdi gözlerin
Durgunluğa gömülen

"Ben özgürüm kendi düşlerimi satarım"
Tarihe geçmeyen bir nottur terk edilmiş ağlar
Tende bırakılmış bir (düş) tür yalnızlıklar

Yahya Kemal Taş 17 Mart 2006 İstanbul

Yahya Kemal Taş

Tenhalardadır yüreğim

Dolanırken yalnızlığım
Gün batımlarında
Hüzün yüklü bulutlar taşıyım
Güneşe; gece sahil boylarında
Erguvanlar okşarken ümitlerimi
Hasrettir bana gökkuşağının
Hüzünlü akşam sevişmeleri
Bir ben birde ateşböcekleri.
Peşisıra sükün eder yitik aşklar
Sonsuz boşlukta yelkovanlar
Ardımdadır amansız ayrılıklar
Tenhalardadır yüreğim
Terketti beni artık düşlerim
Başlıyor seher üşümelerim
Mavi siyah tenhalardadır yüreğim...

Yahya Kemal Taş 18/02/2005 İstanbul

Yahya Kemal Taş

Yasemin...

Yüreğine dökülüyor bu şehrin
çocuğunu kaybetmiş bir annenin gözyaşları
gecenin koynunda
bir ihtilal öncesi/kopan fırtına
ışkenceler boyu çığlık
kanı çekilen sokaklar
ve zapt edilmiş bu şehir kimin?

Yasemin....

Sana çıkan yolların izini sürüyorum/yüzüne yüzümü
antik kentler geçiyorum/ tunçtan şiirleri
tam bir acı ve öfke geçmişin hayaletleri

çoktan dönmeliydim
vurulmayı beklemeden (düş) (I) erim

Sen bir uçurum sessizliği
ırmaklar boyu sürüklenen bir dal parçası
bir çakıl taşı
ipi kopmuş uçurtma yüreği acıyan
ruhu sislerle kaplı
ve ben oyun dışı kalmış bir çocuk

Şimdi,
Susarak konuşuyoruz seninle
hiç tanımadan ne garip
sahi
gökkuşuğu rengimiydi gözlerin?
Yoksa aylardan eylül mü?

Ve gözlerin..gözlerin...
bilmediğim
tarihler yorgunu gözlerin
ve yorgun düşlerin/gülüşlerin
bir dokunsam avuçlarına
uçurumlar düzleşir mi bakışlarında
anlatır mı? Çocukluğun çocukluğumu

tanıştığımızda neredeydik
şimdi neredeyiz
inat duygular biriktirip
birbirimize fırlattığımız sözcükler
küçülür oldu/bir insanı harflerle tanımak
ne garip
ne garip
sözcüklerin yetersiz kaldığı anları özlemek
ve uzanarak öpmek dudaklarından
yarım kalmış bir ezgiyi
ne kaldı geride; Yaşanmış/sınanmış bir ömür mü?
Belki yaşlanmış/yaslanmış bir yürek/eprimiş
bir buruk öfke belki

Şimdi,
Meltemler mi?
Fırtınalar mı? Avutur dokunduğum yüreğini
duvarda asılı saatin tik tak sesleri
düşlerini kanatırcasına avucunda tuttuğun anı defterin
kelepçelidir ağzın, dilin
yasemin.....

Yahya Kemal Taş 06.Eylül.2008/Ankara

Yahya Kemal Taş